

KAPITOLA TŘETÍ

Modrá hvězda vedla svůj klan zpátky do tábora. Běželi rychle. Jejich návrat vzbudil i ty, kdo zůstali doma. Zatímco kočky jedna po druhé procházely tunelem ve křoví, vylézaly z pelíšků ospalé stíny.

„Co je nového?“ zeptal se Půlocas.

„Byli tam ze Stínového klanu?“ zeptala se Vrba.

„Ano, byli,“ odpověděla Modrá hvězda vážně. Prošla kolem Vrby a vyskočila na Vysokou skálu. Ani nemusela svolávat setkání klanu jako obvykle – kočky se scházely samy od sebe pod skálou. Dráp vyskočil nahoru k ní.

„Dnes v noci byla mezi klany napjatá atmosféra,“ zahájila Hvězda rozpravu. „Uvědomila jsem si, že Křivý měsíc s Čerňákem zřejmě navázali užší spojení.“

Šedý pruh se vmáčkl vedle Ohnivouse.

„O čem to mluví?“ zeptal se kamaráda. „Myslel jsem, že Čerňák s Modrou hvězdou souhlasil.“

„Čerňák?“ zachraptěla zezadu Jednoočka stařeckým hlasem.

„Byl jmenovaný novým velitelem Stínového klanu,“ vysvětlila Modrá hvězda.

„Ale jeho jméno – copak ještě nebyl přijatý Hvězdným klanem?“ zeptala se Jednoočka.

„Chce jít k Měsíčnímu kameni zítra v noci,“ vysvětlil Dráp.

„Žádný velitel nemůže mluvit na Shromáždění za svůj klan, dokud ho neschválí Hvězdný klan,“ zabručela Jednoočka tak hlasitě, aby to slyšely všechny kočky.

„Má podporu Stínového klanu, Jednoočko,“ mňoukla Modrá hvězda a kývla na starší kočku. „Nemůžeme nebrat na vědomí to, co dneska v noci řekl.“ Jednoočka si rozladěně odfrkla. Modrá hvězda zvedla hlavu, aby oslovila celý klan. „Navrhla jsem na Shromáždění, abychom našli Větrný klan a přivedli ho zpátky. Křivý měsíc s Čerňákem však byli proti. Nechtějí, aby se klan vrátil.“

„Jenže těžko můžeme čekat, že se spojí, ne?“ vykřikl Šedý pruh. „Vždyť se málem poprali kvůli lovení ryb.“

Ohnivous se otočil na kamaráda: „Copak jsi neviděl, jak se po sobě podívali na konci Shromáždění? Oba zoufale touží po tom, aby mohli lovit na území Větrného klanu.“

„Ale proč?“ zeptala se Světluška, která seděla vedle svého učitele Bílého vichru.“

Bílý vichr jí odpověděl. „Domnívám se, že Stínový klan není tak slabý, jak jsme předpokládali. A Čerňák je zřejmě ctižádostivější, než by si kdokoli pomyslel.“

„Ale proč chce Říční klan lovit na území Větrných? Ti přece mají tolik ryb z té svojí převzácné řeky!“ zaskučela Vrba. „A horní pláně jsou tak daleko! Že se jim chce honit se tak daleko kvůli nějakým vychrtlým králikům!“

„Pár starších z Říčního klanu mluvilo na Shromáždění o tom, že se dvounožci zmocňují určité části jejich řeky,“ ozvala se Grošinka. Kdysi to bývala velice krásná matka, ale teď už její hlas prozrazoval, že je hodně stará. „To je pravda,“ dodala Bělka. „Říkali, že se dvounožci nastěhovali k řece, žijí tam v boudách a ruší ryby. A kočky z Říčního klanu se musejí schovávat ve křoví a dívat se na ně s prázdnými žaludky!“

„Teď si musíme dávat pozor;“ oslovila je Modrá hvězda, „abychom ničím nepřispěli ke spojení Stínového a Říčního klanu. Běžte si odpočinout. Prášek s Vánkem si vezmou ranní hlídku.“

Chladný větřík šustil suchými listy na stromech. Kočky si pořád ještě tlumeně povídaly a pomalu se rozcházely do pelíšků.

Ohnivousovi se už druhou noc zdály sny. Stál ve tmě. Někde blízko Hromové stezky, protože cítil její zápach a ohlušoval ho rámus. Monstra s planoucíma očima, která se po ní řtila sem a tam, ho oslepovala. Pokaždé jako by dostal ránu do hlavy. Najednou navzdory hluku zaslechl žalostný výkřik mladé kočky. Zoufalé zakvílení prořizlo i dunění monster.

Ohnivous se s hrůzou vztyčil. V tu chvíli se mu zdálo, že ho ten výkřik probudil. Jenže jediné, co teď slyšel, bylo tlumené pochrupování spících válečnicků, kteří spali vedle něj. Zakvílení zaznělo někde uprostřed pelíšku. Nebyl to Dráp? Ohnivous neměl klid, znovu by neusnul, a tak se tiše vyplížil z pelechu.

Venku byla tma a obloha posetá hvězdami napovídala, že ráno je ještě daleko. Kocourovi pořád ještě v hlavě znělo zakvílení mladé kočky. Opatrně popošel k pelíšku, kde spala koťata, a našpicoval uši. Zaslechl něčí kroky za hranicí tábora. Zavěťřil. Byli to jen Proužek a Dlouhý, kteří hlídali území Hromového klanu.

Klid spících tábora Ohnivouse uklidnil. *Každá kočka musí mít noční můry z Hromové stezky*, pomyslně si. Potichounku se vplížil zpátky do pelíšku a pohodlně se uložil vedle Šedého, který si ze spánku maličko povzdechnul. Mladý válečník zavřel oči.

Probudil ho Šedý pruh, který ho dloubal nosem do boku.

„Nech mě být,“ zabručel Ohnivous.

„Vzbuď se!“ sykl Šedý.

„Proč? Vždyť nemáme hlídku!“ protestoval Ohnivous.

„Modrá hvězda chce s námi mluvit. Máme jít do jejího doupěte. Teď hned!“

Rozcuchaný kocourek se vyhrabal z pelíšku a vydal se za kamarádem ven.

Slunce už začínalo barvit oblohu dorůžova a na stromech kolem tábora byla jinovatka.

Kocourci přeskákali mýtinu k Hvězdině doupěti a ohlásili se tlumeným zamňoukáním.

„Dále!“ Zpoza lišejníkového závěsu se ozval Drápův hlas. Ohnivous se vyplašil. Vzpomněl si na rozhovor s Modrou hvězdou během cesty na Shromáždění. Řekla Drápovi, z čeho ho Ohnivous obviňuje? Šedý se protlačil do Hvězdina doupěte a Ohnivous musel chtít nechtít za ním.

Modrá hvězda seděla zpřímá, v očích jí svítily jiskřičky. Dráp stál uprostřed na hladké pískovcové podlaze. Ohnivous se snažil vyčíst z jeho výrazu nějakou informaci, ale veliký mourovatý kocour je pozoroval chladně a bez hnutí jako vždycky.

„Ohnivouši, Šedý pruhu,“ oslovila je bez okolků Modrá hvězda. „Mám pro vás důležité posláni.“

„Posláni?“ opakoval po ní Ohnivous. Obavy byly rázem ty tam. Vystřídala je úleva a radostné vzrušení.

„Chci, abyste našli Větrný klan a přivedli ho zpátky na jejich území,“ oznámila Modrá hvězda.

„Moc se neradujte,“ zchladil je Dráp dřív, než mohli začít jásat, „upozorňuju předem, že to může být dost nebezpečné. Nevíme, kam Větrný klan odešel, takže je budete muset vypátrat jen podle pachových stop, které po nich zbyly. A nejspíš budete muset proniknout na nepřátelské území.“

„Vy jste ale se mnou byli na teritoriu Větrného klanu, když jsme šli k Měsíčnímu kameni,“ připomněla Modrá hvězda. „Jejich pach vám bude povědomý a území dvounožců za horními planinami už taky znáte.“

„Půjdeme jen my dva?“ zeptal se Ohnivous

„Ostatní válečníky potřebujeme tady,“ mňoukl Dráp. „Blíží se období bezlistí, takže musíme ulovit co nejvíc zásob. Čeká nás mnoho úplňků, kdy bude o kořist nouze.“

„Dráp vám pomůže s přípravami,“ řekla Modrá hvězda. Ohnivous znervózně, až ho z toho začaly svrbět tlapy. Modrá hvězda důvěřovala své-

mu zástupci tak jako dřív. Proč musí být zrovna on jediný z celého klanu, kdo Drápovi nevěří?

„Musíte vyrazit co nejdřív,“ pokračovala Modrá hvězda. „Hodně štěstí.“ „Najdeme je,“ slíbil Šedý pruh.

Ohnivous se vrátil v myšlenkách zpátky k chystané cestě a přikývl.

„Pamatujete si cestu na území Větrného klanu?“ zeptal se jich Dráp. Když je vyprovázel z Hvězdina doupěte.

„Ale ano, Drápe, byli jsme tam před pár...“

„Před pár *úplňky*,“ skočil Ohnivous Šedému do řeči a rychle dokončil jeho větu. Blyákl po něm varovným pohledem. Pruh málem vyrazil jejich výpravu s Havranem, kterou podnikli před několika dny.

Dráp váhal. Ohnivous zadržel dech. Všiml si snad zástupce velitelky kamarádovy chyby?

„A dokážete si vzpomenout na pach Větrného klanu?“ mňoukl Dráp.

Ohnivous vyslal poděkování Hvězdnému klanu.

Oba mladí válečníci přikývlí a Ohnivous už se viděl, jak pádí mezi pichlavými keři nahoře na pláních a hledá ztracený klan.

„Budete potřebovat bylinky pro posílení a na zahnání hladu. Zajděte si pro ně za Žlutozubkou.“ Dráp se odmlčel a pak dodal: „A nezapomeňte, že se Čerňák dneska v noci chystá k Měsíčnímu kameni. Jděte mu z cesty.“

„Ano, Drápe,“ přisvědčil Ohnivous.

„Nebude mít tušení, že tam někde jsme,“ ujistil ho Šedý pruh.

„To bych prosil. A teď už jděte!“ mňoukl Dráp, otočil se a beze slova odkráčel.

„Mohl nám popřát šťastnou cestu,“ postěžoval si Šedý pruh.

„Nejspíš si myslí, že to nepotřebujeme,“ zažertoval Ohnivous cestou ke Žlutozubce, ale zároveň v duchu přemítal o Drápově chování. Zdálo se mu, že je Dráp uznává stejně jako kterékoli jiné válečnický. Co když to není zrádce, jak si myslí Havran? Navzdory vycházejícímu slunci bylo pořád ještě chladno, ale kocourci se netřáslí zimou. Ohnivous cítil, že mu s krátkými dny houstne srst.

Žlutozubčino doupě leželo na druhé straně mýtiny, na konci tunelu z kapradí. V rohu malého stinného zákoutí stál veliký rozpůlený kámen. Před Žlutozubkou tam bydlela Tečka. Když si Ohnivous vzpomněl tuhle na něžnou žlutohnědou léčitelku, zabořilo ho u srdce. Zabil ji válečník ze Stínového klanu. Ohnivousovi zoufale chyběla.

„Žlutozubko!“ zavolal Šedý pruh. „Přišli jsme si pro cestovní bylinky!“

Z pukliny ve skále se ozvalo drsné zamňoukání a pak se z ní vysoukala Žlutozubka. „Kampak jdete?“ zeptala se.

„Musíme najít Větrný klan a přivést ho zpátky domů,“ řekl Ohnivous a bylo znát, že je na své poslání pyšný.

„Vaše první válečnická výprava!“ zachraptěla Žlutozubka. „Gratuluju! Přinesu vám bylinky, které budete potřebovat.“ Za chvíli se vrátila se svažečkem suchých lístků v tlamičce. „Dejte si,“ mňoukla, když je před ně položila na zem.

Ohnivous s Šedým pruhem začali poslušně žvýkat nechutné lupínky. „Fuj!“ plivl Šedý. „Jsou stejně hnusné jako posledně.“ Ohnivous přikývl a zašklebil se. Když se chystali s Modrou hvězdou na cestu k Měsíčnímu kameni, dala jim Tečka stejné bylinky.

Šedý spolkl poslední sousto a dloubl Ohnivouse čumáčkem do ramene. „Tak pojd, ty kůže líná! Musíme vyrazit! Nashle,“ zavolal na Žlutozubku na půl huby a už se hnal z jejího doupěte ven.

„Počkej na mě,“ mňoukl Ohnivous a vyrazil za ním.

„Na shledanou! A hodně štěstí, mládeži!“ mňoukla za nimi Žlutozubka. V tunelu z kapradí kocourek jako by slyšel ševelení ranního větříku. Zdálo se mu, že kapradí šepotá: Šťastnou cestu! Šťastnou cestu!

